

skal komme til at forhandle med det ærede Medlem om, hvem der ser mest praktisk og mest fint paa Landbrugets Liv eller ikke.

Ordføreren (Beth-Gæspensen): Jeg vil selvfølgelig ikke strides med det ærede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgkreds (Bertelsen), om hvem der er sin Jurist; jeg har jo paa Forhaand sagt, at der giver jeg mig fuldstændig for det ærede Medlem, det er jo ligesom hans Specialitet. . . . (Bertelsen: Nej, jeg er Landmand!) . . . Nu siger det ærede Medlem, at hans Specialitet er at være Landmand, for lidt siden sagde han, at hans Specialitet var at være praktisk — han har ikke saa saa Specialiteter. Men med Hensyn til dette Ændringsforslag under Nr. 7 synes jeg i alt Fald, at det ærede Medlem er kommen saa langt ind under det fine Juristeri, at vistnok ikke ret mange almindelige dødelige kunne følge ham. Han fandt meget store Uoverensstemmelser mellem mine Udtalelser og den ærede Ministers. Jeg synes dog, de være saa nogenlunde overensstemmende, idet Ministeren erkendte, at en privat Bruger selvfølgelig kunde give forfættelige Lov til i visse Tilfælde at benytte hans Ved; men at det selvfølgelig ikke kunde gaa saa vidt, at han kunde sige, at alle havde Lov til det, saa at han gjorde det til en offentlig Vej. Naar det ærede Medlem siger, at han ikke vil være med til denne Ændring og dermed altsaa siger, at ved private Ved skal det ikke være uvedkommende forbudt at bruge dem, er jeg dog bange for, at hans juridiske Forstand og hans praktiske Sans slaa for lidt til. Jeg kan ikke se rettere, end at det er et af de Slags Forhold, hvor der selvfølgelig maa tages praktiske Hensyn i de enkelte Tilfælde, og jeg tror, det vil være vanskeligt at definere dette Begreb — det kunde maaske godt være, at man kunde gøre det, men i hvert Fald kan jeg ikke i Øjeblikket tænke mig en Maade, hvorpaa man bestemt kunde skelne mellem de Tilfælde, hvor en Mand kan give uvedkommende Lov, og hvor han ikke kan gøre det, det maa vel nok noget rette sig efter, hvad man i det enkelte Tilfælde anser for praktisk, i hvert Fald kan jeg ikke se rettere derpaa. Jeg kan derfor ikke paa nogen Maade, som det ærede Medlem vil anbefale, lade være med at stemme for Nr. 7, jeg anser det tværtimod for at være absolut nødvendigt at saa dette Ændringsforslag vedtaget, efter at det har været opstillet, thi hvis man saa vilde slaa det ned ved at forkaste det, vilde det faktisk være det samme som at give uvedkommende Lov til at

benytte de private Overførsler, og det kan jeg ikke tro, det ærede Medlem ønsker, særlig ikke fra et Landbostandpunkt. Det ærede Medlem holder jo meget af at køre op med, hvad jeg vilde kalde et agrarisk Bindhuggeri ved Lejligheder, hvor han kan pynte op med lidt agrarisk Flitterstads, som ikke koster ret meget, der tror jeg, det ærede Medlem er med, men hvor det gælder om større Spørgsmaal, der tager det ærede Medlem sig det ikke saa nøje, men det mener det ærede Medlem, kan man komme ind paa en anden Gang, og jeg skal da være til Tjeneste. Jeg kan dermed slutte, og forhaabentlig slutte denne Diskussion, som egentlig har været længe nok, med at anbefale alle Ændringerne, specielt — efter den Udtalelse, som er fremkommen fra det ærede Medlem — Nr. 7 og 6. Ærede Medlemmer maa nemlig vide, at hvis vi ikke tage Nr. 6, saa saa vi ikke den Mellemstilling, der var Tale om i Udvalget, og som jeg tror kunde være praktisk, men saa saa vi absolut Bedtagelsen ved 2den Behandling, og det er noget, som vi i alt Fald fra et Landbrugerstandpunkt — deri kan jeg være enig med det ærede Medlem — ikke kunne være tjente med.

Bertelsen (Hjørring Amts 5te Valgkreds): Jeg overlader den ærede Ordførers sidste Udtalelse til hans egne Betragtninger.

Stoth: Jeg vil blot sige til den ærede Ordfører, at ud fra den Betragtning, at enhver skal have, hvad der tilkommer ham, vil jeg gøre ham en Undskyldning, fordi jeg henvendte mig til Formanden i Stedet for til Ordføreren i Udvalget. Men i øvrigt vil jeg sige til den ærede Ordfører, at det bestemte Tilfælde, som han paatalte her ved første Behandling, vil ingen Udgifter medføre, thi det har gaaet rigtig udmærket i 35 Aar, uden at der har været Klemper hverken for Befolkningen eller for Stationerne eller for Sikkerhedstjenesten; naar blot vi maatte blive ved at have det som altid, er alt dejligt og godt; mere forlange vi ikke. I øvrigt vil jeg benytte Lejligheden til at sige den højtærede Indenrigsminister Tak, fordi han opfordrede til at fremkomme med Anker over den Slags Forhold. Jeg tror ogsaa, at den højtærede Indenrigsminister gør Ret i at stille sig paa dette Standpunkt, thi det vil medføre, at efterhaanden vil han ikke saa ret mange af den Slags Klager.

Da ikke flere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen.